

GLASUL DOMNULUI

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 17 (2014), Duminica a 4-a după Rusalii (Vindecarea slugii sutașului)

EVANGHELIA: MATEI 8,5-13*

În vremea aceea pe când intra Iisus în Capernaum s'a apropiat de El un sutaș, rugându-L și zicând: „Doamne, servul meu zace slăbănog în casă, cumplit chinându-se“. Și Iisus i-a zis: „Voi veni și-l voi vindeca“. Dar sutașul, răspunzând, l-a zis: „Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci zi numai cu cuvântul și servul meu se va tămădui. Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun unuia: Du-te! și se duce; și altuia: Vino! și vine; și robului meu: Fă asta! și face“. Auzind acestea, Iisus s'a minunat și a zis celor ce veneau după El: „Adevăr vă grăiesc, nici în Israel, n'am aflat atâta credință! Și vă spun Eu vouă că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor șede la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacob în împărăția cerurilor, iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților“.

Și i-a zis Iisus sutașului: „Du-te, să-ți fie după cum ai crezut!“ și s'a însănătoșit servul său în ceasul acela.

“Rugați-vă unul pentru altul, ca să vă vindecați, că multă putere are rugăciunea dreptului în lucrarea ei.” (Iacob 5, 16)

*)Texte preluate din Biblie, (Ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu)

Vindecarea aproapelui prin rugăciunea altora

Cuvânt teologic al Părintele Dumitru Stăniloae

Sfânta Scriptură ține în mare cinste rugăciunea. Pe fiecare pagină vorbește despre puterea și roadele rugăciunii.

În rugăciune se înfăptuiește legătura omului credincios cu Dumnezeu. Pentru omul care se află în starea de rugăciune, Dumnezeu nu mai este numai o temă de gândire, ci o realitate prezentă în fața lui. În momentele de rugăciune creștinul nu este singur, chiar dacă nu e în legătură cu nimeni dintre oameni, ci vorbește cu Dumnezeu, mai bine zis este în dialog cu Dumnezeu, întrucât nu numai el vorbește către Dumnezeu, ci și Dumnezeu vorbește către el, răspunzând cu făgăduințele, cu asigurările și cu mângâierile Lui la cererile celui ce se roagă, la grijile și la durerile acestuia. De aceea, din rugăciune îi vine celui ce se roagă liniștire, răbdare, nădejde și înseninare, oricare ar fi necazurile care îl învăluie; îi vine răbdare în a suporta greutățile și putere de a stăruii în efortul pentru învingerea lor. Prin rugăciune, puterea lui Dumnezeu se comunică omului care se află în convorbire cu El. De cele mai multe ori omul credincios nu se roagă numai pentru sine, ci și pentru alții. Chiar și atunci când se roagă pentru sine, se roagă să fie folositor altora. La rândul ei, grija pentru alții în rugăciunea lui, dragostea de alții, dă un plus de putere celui ce se roagă, face ca rugăciunea lui să fie și mai caldă. Despre puterea deosebită a rugăciunii făcute pentru alții, amintim cuvintele pline de un bogat și adevărat conținut ale Sfântului Apostol Iacob, cuprinse în epistola sa: “Rugați-vă unul pentru altul, ca să vă vindecați, că multă putere are rugăciunea dreptului în lucrarea ei” (Iacob 5, 16). Dumnezeu, Care a creat și susține prin suflet viața și organizarea trupului, Își comunică puterea întăritoare și susținătoare a sufletului și prin aceasta puterea de susținere și de refacere a organizării echilibrate a trupului, prin firul rugăciunii.

Prin acest fir se înfăptuiește transfuzia de putere de la Dumnezeu la sufletul și trupul nostru. Dumnezeu poate aduce astfel prin rugăciune o îndreptare sau o întărire în starea tulburată sau slăbită a trupului, făcând ca substanțele infuzate în el ca medicamente să se încadreze deplin în organismul trupului și să-i refacă echilibrul tulburat, sau să restabilească acest echilibru chiar și atunci când substanțele medicale infuzate se dovedesc fără efect. De câte ori nu ne spun medicii: trebuie să-ți menții curajul, trebuie să fii optimist,

să ai încredere, trebuie să te ferești de supărări, nu te lăsa deprimat de insuccese, de piedicile ce ți se pun de către cei ce nu-ți vor binele, de durata bolii! Fără aceasta, medicamentele nu-ți pot fi de mare folos.

Dar când poate câștiga credinciosul mai multă încredere, decât atunci când simte prin rugăciune că este în comuniune cu Dumnezeu? Sfântul Apostol Iacob spune direct că prin rugăciune nu ne vindecăm numai pe noi înșine, ci și unii pe alții. Aceasta pentru că rugăciunea făcută pentru alții, când este însuflețită de o mare grijă iubitoare față de ei, este mai puternică decât rugăciunea pentru noi înșine. Rugăciunea aceasta este plină de forță și de efect, spune Sfântul Apostol Iacob. Dacă rugăciunea în general nu este o simplă înșirare de cuvinte, ci e plină de putere, cu atât mai mult rugăciunea pentru alții poartă în ea putere, poartă puterea ființei noastre, mobilizată și sporită de puterea lui Dumnezeu, spre cei pentru care o facem. Gândul și cuvântul nostru bun îndreptate spre altul îi duc aceluia putere, căci noi nu suntem separați unul de altul în planul nevăzut, atunci când suntem legați prin iubire. Cu atât mai mult îi duc aceluia puterea, gândul și cuvântul nostru, când sunt gând și cuvânt de rugăciune, când îl prindem și pe acela în legătura noastră cu Dumnezeu. Atunci, de la noi la el curge nu numai puterea ființei noastre, ci și puterea lui Dumnezeu care e în noi prin rugăciune. În rugăciunile ce le facem unii pentru alții, nu ne unim numai cu Dumnezeu, ci și unii cu alții în Dumnezeu. Puterea lui Dumnezeu circulă atunci în noi. Așa circulă puterea lui Dumnezeu în noi toți care ne rugăm împreună și unii pentru alții în vremea Sfintei Liturghii. Și prin însuși acest fapt rugăciunea este o valoare și o mângâiere prin ea însăși.

Este o bucurie și o mângâiere să putem zice unii către alții ceea ce a spus Sfântul Apostol Pavel: "Sunteți în inimile noastre, ca împreună să murim și împreună să trăim" (2 Corinteni 7, 3). Propriu-zis, cei ce au pe alții în inima lor și prin aceasta îl au pe Dumnezeu însuși nu mai mor, sau chiar dacă mor, ei sunt vii în vecii vecilor. (...) Această unitate este înfăptuită și trăită mai ales în rugăciunile unora pentru alții. Dă-ne, Doamne, duhul acestei rugăciuni în toată vremea, ca odată cu aceasta să avem unirea cu Tine și cu ceilalți, să avem viața care nu se sfârșește. Căci viața este una cu dragostea și dragostea în veci nu piere. (...) Amin!

(Sursa: **Părintele Dumitru Stăniloae**, "Predică la Duminica a IV-a după Rusalii" publicată în revista "Glasul Bisericii" nr. 5-6, 1972, pp. 507-509)

Vitamine duhovnicești

Trebuie acceptat divorțul?

Ce îndemn puteți adresa celor căsătoriți? Trebuie acceptat divorțul?

Consider o oarecare încumetare să vorbesc eu despre căsătorie, dar, ca să-mi acord niște circumstanțe, vă spun că pot vorbi, întrucât consider că în călugărie sau în căsătorie trăim aceeași natură omenească, aceeași fire omenească. Evident că și în căsătorie trebuie gândită mântuirea omului; nu numai gândită, dar trăită și în rugăciune.

Trebuie să apelăm la rugăciune, cerând Domnului: “Doamne, dacă eu nu pot să spun în urechile lui (sau ale ei) lucrurile astea, spune-i Tu inimii sale, schimbă-i, îndulcește-i această inimă, că nu vrem să călcăm porunca Ta certându-ne între noi sau despărțindu-ne”. Și amintim aici cuvântul Domnului că “pentru împietrirea voastră v-a dat Moisi această lege” (Marcu 10, 5). Și, deci, singura așa-zisă soluție sau răul cel mai mic înseamnă de fapt, o despărțire, atunci, poate cu rugăciune, cu pocăință, cu smerenie, trebuie realizată o despărțire cât mai puțin dureroasă pentru toți: gândiți-vă mai întâi la copii. Pentru copii este o tragedie de nespus. Și asta am înțeles-o mult mai mult de când am devenit duhovnic și am primit multe spovedanii. Nefericirile astea rănesc generații după generații de copii și, din nefericire, se repetă. Deci, pe de o parte, despărțirea și divorțul să fie ca soluție atunci când este răul cel mai mic. Pe de altă parte, trebuie cultivată dragostea, iubirea, fiindcă la virtutea dragostei se reduc toate poruncile Domnului. Nu se reduc prin eliminare, ci prin sinteză. Toate sunt incluse în dragoste. Dragostea de Dumnezeu întâi, fiind porunca primă, fără de care nimic nu se poate întemeia serios, și dragostea de aproapele, fiind a doua. Dar dragostea este firea omului. Nu știu care dintre Apostoli spunea că “poruncile Domnului nu sunt dureroase” (I Ioan 5, 3).

Porunca Domnului este tocmai ce dorește, ce pofteste sufletul meu în adâncul lui.

(Sursa: **Părintele Rafail Noica**, “*Celălalt Noica – Mărturii ale monahului Rafail Noica însoțite de câteva cuvinte de folos ale Părintelui Symeon*”, ediția a 4-a, Editura Anastasia, 2004, pp. 122-123)